

РЕШЕНИЕ

№ 147

гр. София, 09.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.12.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Георги Тафров**

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12436** по описа за **2019** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], срещу решение от 01.10.2019г., постановено по НАХД №10055/2019г. на Софийски Районен Съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 5-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 22-005890 от 31.05.2019г., издадено от Директор на дирекция „Инспекция по труда“, [населено място], с което на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ), за нарушение на чл. 415, ал. 1, от КТ, на касатора, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 5000 лева.

В жалбата е посочено, че решението на СРС е неправилно, като счита изложените в същото мотиви за противоречиви. Сочи, че в процесното НП липсват данни относно предходни нарушения от същия вид, извършени от касатора. С оглед на това, счита, че наложената санкция над законовия минимум се явява несправедлива. Моли за отмяна на решението на СРС, с което е потвърдено НП.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът по касационната жалба Д. С. област се представлява от юрк. М., който

моли съда да остави жалбата и да потвърди решението на СРС.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор К., който моли касационната жалба да бъде отхвърлена, а решението на СРС да бъде потвърдено.

Административен Съд С. – град, XVIII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

От фактическа страна е установено, че в периода 18.04.2019г. - 25.04.2019 г., служители от „Инспекция по труда“ [населено място] извършили последваща проверка за спазване на трудовото законодателство на дружеството [фирма] . Проверката е била осъществена в присъствието на упълномощено от дружеството лице – С. Р.. По време на проверката е установено, че [фирма], в качеството си на работодател, не е изпълнило даденото на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 и т. 12 от Кодекса на труда /КТ/, с протокол за извършена проверка с изх. № ПР1905989/25.02.2019 г., предписание под № 3, отнасящо се до: „Работодателят да изплати обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж на П. Ц. П., ЕГН: [ЕГН], съгласно чл. 224, ал. 1 във връзка с чл. 228, ал. 3 от Кодекса на труда (Обн. ДВ бр. 26/1986 г.)". Срокът за изпълнение на предписанието, съгласно протокола за извършена проверка, е 06.03.2019г.

Нарушението е извършено на 07.03.2019 г. в предприятието на работодателя и е констатирано на 25.04.2019 г. в Д. - С., при преглед на изискани и представени документи.

За посочената по-горе проверка е съставен констативен протокол (КП) от дата 25.02.2019 г., връчен на упълномощения представител на дружеството – С. Р. срещу подпис.

До приключване на последващата проверка - 25.04.2019 г. не са представени платежни документи /РКО, фишове, банкови нареждания и други/, удостоверяващи изплащане на обезщетението за неизползвания платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж на П. Ц. П., ЕГН: [ЕГН]. В тази връзка от контролните органи е констатирано, че работодателят [фирма] не е изпълнил задължителното за изпълнение предписание под № 3, дадено му с протокол за извършена проверка с изх. №ПР1905989/25.02.2019г.

Впоследствие, на 25.04.2019 г., в сградата на Инспекцията по труда, в присъствието на С. Р., упълномощен представител на [фирма], е съставен АУАН на дружеството затова, че не е изпълнило предписание на инспекцията по труда, дадено в протокол за извършена проверка от 25.02.2019 г., под номер 3, в указания срок – до 06.03.2019 г. АУАН е връчен срещу подпис на упълномощения представител веднага след съставянето му.

Въз основа на АУАН е издадено и обжалваното НП № 22-005890 от 31.05.2019 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ [населено място], с което на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ), за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ, на [фирма] е наложено административно наказание

„имуществена санкция” в размер на 5000 лева.

Фактичката обстановка СРС установил, въз основа на събраните в хода на съдебното производство писмени и гласни доказателства.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, касационният състав намира следното:

АУАН и НП отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Същите са съставени от компетентни органи и при спазване на процесуалните правила.

Настоящият съдебен състав споделя изводите на СРС, че безспорно се установява извършеното нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ. Съгласно цитираната разпоредба, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв. С нормата е въведена забрана за определено поведение – неизпълнение на дадено от контролните органи предписани, като е посочена и санкцията за нарушаване на тази разпоредба. Видно от съдържащите се в административнонаказателната преписка доказателства, с протокол за извършена проверка с изх. № ПР1905989/25.02.2019г., е дадено предписание до работодателя в срок до 06.03.2019г. да изплати обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж на работника П. П.. При преглед на изискани и представени документи е установено, че в указания срок предписанието не е изпълнено, поради което е осъществено нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

Съдът не споделя изводите на СРС по отношение на наложената на работодателя имуществена санкция. Според 415, ал. 1 от КТ, който не изпълни задължително предписание на контролен орган, се наказва имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв. В случая АНО е определил имуществена санкция в размер на 5000 лева, която е над законоустановения минимум. В процесното НП е посочено, че се касае за системни нарушения на правилата на трудовото законодателство, като липсват изрично посочени данни в тази насока. Такива не са посочени от административнонаказващия орган, нито в атакуваното НП, нито в хода на съдебното му обжалване. Преценката дали се касае за системни нарушения, следва да бъде извършена от АНО и негово задължение е да обоснове защо налага санкция над законоустановения минимум. Предвид липсата на доказателства, обосноваващи определения по-висок размер, НП следва да се измени като се намали размера на наложената имуществена санкция от 5000 лв. на 1500 лв.

По изложените съображения, Административен Съд С. – град, XVIII-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 01.10.2019г., постановено по НАХД №10055/2019г. на Софийски Районен Съд, Наказателно отделение, 5-ти състав и вместо него постановява:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление №22-005890 от 31.05.2019 г., издадено от Директор на дирекция „Инспекция по труда“, [населено място], с което на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда, за нарушение на чл. 415, ал. 1, от

КТ, на [фирма], ЕИК[ЕИК] е наложено административно наказание „имуществена санкция”, като намалява размера на санкцията от 5 000 (пет хиляди) лв. на 1 500 (хиляда и петстотин) лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове:1.

2.